

Anonym forfatter

dei må vere beskytta

dei må vere beskytta

lokomotivet

snur den gamle ordninga, ordenen

opp ned, snur det mobiliserte hylekoret

lokomotivet invaderer dei stille stemningane

knuser eit vindauge

lokomotiva er stridane kor

av rasande desperasjon er lokomotivet

pulserar som tonar i faneberarens einsemd

og den ubeskytta varden

kjære Sovjet, eg elsker nærværet ditt

eg går med deg, eg treng staden

den svermeriske sfæren

dei må vere beskytta.

lokomotiva rasar offensivt

stålsett deg, du må stålsette deg i striden og elske i

lokomotivet

Sovjet, elsk meg i det nye landet.

konfucius! borgeois! døy sakte

dei nye ideane er gullet som skal skine når du flekkar tenner, gullet som

skal skine i kjeften, alle skal bade i den nye gulltida

nye stemmer skal du kle på deg, gje meg morgonen

og ta natta att.

*

far min er den raude laurbærkransen eg skal bere på hovudet
I morgonen, i lovnaden, og i gullregnet matar han meg med mi lengsle
vask vekk vaklande verkande kulturskrek, Mao, mat meg med kulturskrek,
opn sekken og strø teikna utover kartet, på det kvite arket
dei gamle teikna skal reinast, avviklast. Fedrane teiknar opp eit nytt landskap, med nye teikn.

*

Det handlar om å våga seg ut i ideane. Du må knuse eit vindauge, og eg vågar meg inn
I amane dine, og teiknar under kontrakten mellom meg og draumen
Om faneberaren.

*

Noreg 1973.
Ein faneberar i forkledning
Han gjekk av ein buss i Bergen, midt på vinteren
Eit hemmeleg teikn frå nokon der
Den korte turen ut i villmarka, med alle dei
fordekte menneska, der ingen visste noko om noko
Vask vekk spora etter han
Dei stille fjella ruvar som bakstreverske vitne, høgstemte
Reisa står att som eit eventyr, eit testamente i røynsla om det som gjekk tapt.